

τεριά. Κι αφού χορτάσει από ψωμί, θ' αναζητήσει και τον πνευματικό του άρτο. Τότε θα χρειαστεί διαλεχτή, καθάρια τροφή. Κι η ποίηση θα γίνει αναγκαίο στοιχείο της ζωής του. Ακόμα κι η δύσκολη, η υψηλή τέχνη θα του μεταδοθεί μέσω κατάλληλων ερμηνευτών. Για τον ευτυχισμένο εκείνο καιρό, για το λαοκρατούμενο αύριο γράφουν οι καλύτεροι τεχνίτες μας, γράφει κι ο ίδιος ο Καββαδίας. [...]

Τεύχ. 4, σ. 30

Από το ποίημα του Δάλλα παραθέτω το τελευταίο τετράστιχο:

[...]

Θα γίνω του καινούριου κόσμου λίκνο.
Κι από την κάθε λύπη μου ή χαρά,
εγώ θα δυναμώνω σαν τον κύκνο
που ελούστη και τινάζεται ψηλά.

Τεύχ. 3, σ. 26

Υπήρξε μάλλον και μια επίσης σύντομη συνέχεια των *Νέων Σταθμών* σε μικρότερο σχήμα, με ύλη του ίδιου τύπου. Δεν μπόρεσα, όμως, να ξαναβρώ τα τεύχη.

Το «Θεμέλιο»

51

Στην ολιγόζωη έκδοση *Θεμέλιο 1* (Μάιος-Ιούνιος 1947) και *Θεμέλιο 2* (Σεπτέμβριος 1947) εμφανίστηκαν ως «Ομάδα νέων λογοτεχνών» με ποιήματα οι: Ι. Δεπούντης («Τα χρώματα πλημμύρισαν»), Μ. Κατσαρός («Λαϊκή σύνθεση»), Χρ. Ν. Κουλούρης («Πρωτοτσέλιγκας»), Γ. Γαβαλάς («Ο καπετάνιος», «Αρακλιανός ταχυδρόμος»), Ν. Βρανάς [= Βαγγ. Γκούφας] («Μικροαστοί»), Βαγγ. Σιγγελάκης («Αργύπνια στο βουνό»), Μ. Μελτέμης [= Μήτσος Βλασσόπουλος] («Το τραγούδι των ψαράδων», «Δρόμος λαϊκής συνοικίας»). Ο Τ. Λειβαδίτης μεταφράζει το ποίημα «Επιτάφιος» του νέου Γάλλου χριστιανού και σοσιαλιστή Loys Masson και ο Ι. Δεπούντης το «Ο οργισμένος ποιητής» του Benjamin Fondane.

Με αφηγήματα εμφανίστηκαν οι: Γ. Τζίνης («Το μαντήλι που 'χω δέσει στο λαιμό»), Π. Αναγνωστόπουλος («Το ταβάνι έσταξε»), Φύλ. Μήτσου («Ο προφήτης») και Ν. Σπάνιας («Ο αποσπασματάρχης»).

